

Sygn. akt V CSK 449/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa G. P.

przeciwko V. Sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1817,- (jeden
tysiąc osiemset siedemnaście) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 marca 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] na skutek apelacji powoda G. P. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 października 2013 r. zmienił ten wyrok i zasądził na rzecz powoda od strony pozwanej V. spółki z o.o. w W. żadaną pozwem kwotę 140 000 złotych wraz z odsetkami i kosztami procesu, oddalając apelację w pozostałym zakresie odnośnie do części roszczenia o odsetki.

Sąd drugiej instancji, po uzupełnieniu ustaleń faktycznych i dokonaniu własnej oceny prawnej uznał, że pozwany nie wykazał, aby po zawarciu przez strony umowy z dnia 1 listopada 2011 r. o współpracy przy tworzeniu platformy zakupowej o nazwie [X]. zaszły ważne powody do jej wypowiedzenia w rozumieniu art. 746 § 1 k.c. Z tego względu na uwzględnienie zasługiwało roszczenie powoda o odszkodowaniu należnym mu z tytułu utraconych zarobków za okres od marca do grudnia 2012 r., których nie uzyskał ze względu na wypowiedzenie mu umowy.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi, w części zasądzającej roszczenie główne powoda, naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 746 § 1 w związku z art. 750 k.c. przez błędną jego wykładnię w odniesieniu do uznania wystąpienia „ważnych powodów”; art. 361 § 1 i 2 w związku z art. 746 § 1 i art. 750 k.c. przez błędną wykładnię odnośnie do wysokości szkody poniesionej przez powoda; art. 6 w związku z art. 361 § 1 i art. 746 § 1 oraz art. 750 k.c. przez błędną wykładnię w zakresie ciężaru dowodu. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i oddalenie apelacji i zasądzenie zwrotu przez powoda spełnionego świadczenia w wykonaniu zaskarżonego wyroku, ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. nie można było przyjąć skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie trzech zagadnień prawnych. Pierwsze odnoszące się do rozumienia ważnych powodów w świetle art. 746 § 1 zdanie drugie k.c. Drugie zagadnienie dotyczy wielkości szkody poniesionej w razie wypowiedzenia, która powinna być pomniejszona o koszty i wydatki uprawnionego. Do tego nawiązuje trzecie zagadnienie, dotyczące wykazania przez żądającego odszkodowania w wysokości kosztów osiągnięcia przychodu.

Wprawdzie pełnomocnik skarżącego w obszernym uzasadnieniu stara się wykazać występowanie argumentów przemawiających za potrzebą zajęcia się przez Sąd Najwyższy wskazanymi zagadnieniami, w tym celu powołując orzecznictwo i poglądy doktryny, ale wywody te są nieprzekonujące. Przede wszystkim, zgodnie w utrwalonym i znanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (którego to przepisu skarżący nie powołuje), wykazania wymaga nowość prezentowanych zagadnień prawnych i ich dotychczasowe niewyjaśnienie w orzecznictwie lub występowanie rozbieżności orzecznictwa w rozumieniu określonych problemów prawnych. Tego w wywodach pełnomocnika skarżącego zabrakło, pewnie dlatego, że podnoszone kwestie zostały już wystarczająco wyjaśnione, przy czym orzecznictwo Sądu Najwyższego nie jest rozbieżne w ocenach, tylko uzupełniające się. Chodzi zwłaszcza o kluczową w sprawie kwestię „ważnych powodów”, mającą bogate piśmiennictwo i orzecznictwo na tle powoływanego art. 746 § 1 k.c. i odnośnie do innych przepisów, gdzie występuje i jest podobnie oceniane. Zwrócić należy uwagę, że odmienne stanowisko sądów w toku instancji nie stanowi o rozbieżnościach orzecznictwa. Winno ono natomiast uwzględniać w razie oceniania wystąpienia „ważnych powodów” okoliczności konkretnej sprawy, co podlega ocenie sądu a nie jest kwestią samych faktów (por. powołane w skardze orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2003 r., V CK 386/02). Podobnie, w orzecznictwie i doktrynie dawno wyjaśniony został problem ustalania szkody i jej wysokości z uwzględnieniem kosztów i wydatków po stronie poszkodowanego.

W rezultacie analizy motywów przytoczonych w sformułowanych zagadnieniach prawnych można się dopatrzeć głównie budowania własnego stanu faktycznego, odmiennego od ustalonego w sprawie i kwestionowanego przez stronę pozwaną. Jednakże ustalenia faktyczne i ocena dowodów nie może stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), a ustalenia faktyczne wiążą Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W sprawie można dostrzec pochoptność zawarcia umowy między stronami na kilka lat, bez wystarczającej analizy zasadności i opłacalności tej umowy, jednakże naprawienia tego nie można poszukiwać przez kierowanie skargi kasacyjnej zaskarżającej prawomocne orzeczenie sądowe. Sąd Najwyższy nie stanowi trzeciej instancji sądowej, a skarga kasacyjna jest wyjątkowym środkiem zaskarżenia, mającym do spełnienia przede wszystkim funkcje publicznoprawne, istotne dla rozwoju prawa. W niniejszej sprawie takie okoliczności nie zostały wykazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.